

[Glistrup.]

ud fra det synspunkt, som hr. Grünbaum gjorde sig til talsmand for, at sådan nogle særordninger, som der her er tale om i 1969-loven, dem skal man lade være med at lappe på på den måde, at man tager en tilfældig yderligere ting med ind i ordningen, sådan nogle regler bør man lave generelle, altså overensstemmende med den linje, som fremskridtspartiet har fulgt i sine ændringsforslag nr. 1 og 3.

Hvad angår ændringsforslag nr. 5 om at forhøje grænsen for, hvor denne lov finder anvendelse, fra det oprindeligt foreslåede 32.000 kr. til 37.000 kr., så er forholdet det, at vi vil afgjort stemme for det forslag, hvis enten vort ændringsforslag nr. 1 eller vort ændringsforslag nr. 3 bliver vedtaget, for så er der nemlig fornuft i det. Hvis derimod både vore ændringsforslag nr. 1 og nr. 3 bliver stemt ned, så er det at udvide en lidt dårlig begrundet særordning at foretage disse forhøjelser, og derfor er flertallet af fremskridtspartiets gruppe under den forudsætning indstillet på at stemme imod ændringsforslag nr. 5, mens nogle i fremskridtspartiet siger: all right, da det under alle omstændigheder gælder om at hjælpe flest muligt af de mennesker, som er inden for dette lavindtægtsområde, altså op til de 37.000 kr., så lad os da gå med til det, selv om det bliver et tilfældigt udsnit. Man kunne lige så godt sige, at det var dem, der hed Petersen, eller dem, der hed Sørensen, man ville hjælpe, som dem, der omhandles her i loven, men det er i hvert fald altid rart at kunne hjælpe nogle mennesker ber inden for samfundet, som bliver skattemæssigt forkert behandlet.

Fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 2 og nr. 7, som vist slet ikke blev omtalt af hr. Grünbaum, går på noget andet, nemlig på at man af bekvemmelighedsgrunde af hensyn til embedsmændene har den fuldstændig urimelige regel, at de skatteydere, som ikke er opmærksom på, at de efter loven har ret til et bestemt skattefradrag, at disse skatteydere, der altså ikke kender snurrepiberierne i skattelovjunglen, simpelt hen bliver smidt ud i den kolde sne og ikke får meddelt disse fradrag. Det finder vi i fremskridtspartiet er en så amoralsk holdning, at vi enigt går ind for, at man foretager den ændring i loven, at man siger: disse fradrag her skal behandles på nøjagtig samme måde,

som hvis der var tale om et fradrag for repræsentationsudgifter eller renteudgifter, eller hvad man nu ellers kunne tale om, uanset at man bruger den skattetekniske terminologi, at man kalder det nedslag. Det er jo i virkeligheden fradrag, nemlig noget, der bevirker, at man, fordi man opfylder bestemte betingelser, får et lavere skattetilsvaret end andre, der ligger på samme indtægtsniveau, og som ikke opfylder disse betingelser. Det er det eneste rimelige, at man ændrer lovtæksten. Selvfølgelig kan der være borgere her i landet, der ikke får det pågældende fradrag, fordi de har skjult for omverdenen, at de er berettiget til det, på samme måde som man kan risikere at gå glip af et rentefradrag eller et rejsefradrag, hvis man ikke har fortalt noget om, at man har den pågældende gæld og renteudgift, eller at man har foretaget den pågældende rejse. Det er der ikke noget mærkeligt i, men det er forkert at diskriminere til skade for den type fradrag, som indeholdes i denne lov. Det er faktisk en måde at lave fup på fra statens side, at man fastholder lovreglen, som den i øjeblikket er udformet, hvorefter man kræver, at der skal fremsættes begæring.

Det er mit indtryk, at i og for sig er flertallet i denne sal på samme linje, men man har i stedet for efter betænkningen at dømme sagt: ja men den rare finansminister har jo meddelt, at han forventer, at skattevæsenet ude omkring i landet nok vil dispensere. Men det vil sige, at vi skal have en serie dispensationssager spredt ud over landet og dermed en bunke ekstra papir og korrespondance frem og tilbage, for at borgeren kan opnå den ret, som borgeren umiddelbart skulle være berettiget til, hvis man ændrede lovtæksten som foreslået af os under nr. 2 og nr. 7. Vi håber, man vil kunne indse, at det både principielt og praktisk er for vanvittigt at opretholde én regel i loven og så sige: man forventer, at skattevæsenet i praksis vil dispensere således, at loven ikke kommer til at finde anvendelse overensstemmende med det, der er lovens hovedregel. Det er usundt, det er noget, der skaber mere goldt administrationsarbejde.

Jeg anbefaler meget, at man stemmer for vore ændringsforslag nr. 2 og 7, men de vigtigste er selvfølgelig nr. 1 og 3, fordi det er vigtigt at komme lavindtægterne til undsætning.